

Vergankelijkheid en nieuw leven

En zo zijn we dan zomaar weer in het nieuwe jaar. Oudejaarsdag is voor mij altijd een mystieke dag. Ik word er dan extra bij bepaald dat leven vergankelijk is...dingen voorbij gaan. Zo werd ik op een gegeven moment emotioneel, omdat mijn lieve Bikkel, mijn dierbare hond, gestorven op 27 maart 2018, nog weer een stapje verder weg leek te verdwijnen, omdat 2018 voorbij was. Een soort benadrukking daarvan. Daarentegen werd het verleden vanaf eerste kerstdag tot en met oudejaarsavond 24.00u. teruggehaald naar het nu, met die fantastische top 2000. Al die nummers met persoonlijke ervaringen van mensen daaraan gekoppeld. Geweldig. Mensen kunnen dan ook sms'jes sturen, die op de televisie in beeld komen. Als je die leest, wordt iedere keer duidelijk dat aan het einde van het jaar mensen extra behoefte hebben om te laten zien bij wie ze horen en wat ze belangrijk vinden. Het zegt iets over hun identiteit als vaste, blijvende grond tegenover voorbijgaande tijden. Voorbeelden van sms'jes: lekker samen met familie uit Parijs, lieve groetjes van papa en mama, genieten met manlief, op de bank met opa en oma, lekker zusje van je....ik hou van je.

In een blad las ik een mooie passage over de relatie tussen de vergankelijkheid en nieuw leven: ***“Leven ontstaat uit wat vergaan is. Vergankelijkheid is waar aarde van gemaakt wordt, waaruit weer nieuw leven voortkomt. Dood en leven zijn elkaars offer. Wat is er afgestorven om jou hier te brengen? Wat vergaat er in jouw leven om ruimte te maken voor nieuwe dingen? Laat het los. Vertrouw op die bevrijding.”***

Ik stel mij nu de vraag: ***“Wat is er in mijn leven vergaan om ruimte te maken voor nieuwe dingen? Of...Wat wil ik laten vergaan om ruimte te maken voor nieuwe dingen in mijn leven?”*** Ik denk de groeiende gedachte dat ik met mijn muziek en schilderende woorden de mensen wat te bieden heb. Weg met de innerlijke criticus die het tegenovergestelde maar blijft verkondigen! Welkom aan de innerlijke stem die mij verder helpt in mijn ontwikkeling...de innerlijke stem die, naar ik geloof, zijn oorsprong vindt in God.

Daar past ook de prachtige Franciscaanse zegenbede bij, toegeschreven aan Ruth Fox, Benedictines 1985.

Moge God ons zegenen met onrust
bij gemakkelijke antwoorden
halve waarheden en oppervlakkige relaties
zodat er diepgang vanuit ons hart moge leven.

Moge God ons zegenen met boosheid
over onrechtvaardigheid
onderdrukking en uitbuiting van mensen
zodat we werken voor rechtvaardigheid
vrijheid en vrede

Moge God ons zegenen met tranen
die we plengen
door pijn, verwerping, honger en oorlog
zodat we onze handen zullen uitstrekken
tot troost

**En moge God ons zegenen met zoveel
dwaasheid dat we geloven
een verschil te maken in de wereld.
Zodat we kunnen doen waarvan anderen zeggen
dat het onmogelijk is.**

